

УДК 811'112.2'42

ДИСКУРСИВНІ ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНИХ НІМЕЦЬКОМОВНИХ ОПОВІДАнь (НА ПРИКЛАДІ ОПОВІДАнь ІНГЕБОРГ БАХМАНН)

Марченко Н.М.

Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет
імені Григорія Сковороди

У статті досліджуються особливості сучасного німецькомовного дискурсу на прикладі оповідань відомої австрійської письменниці Інгеборг Бахманн. Аналіз стратегій і тактик мовлення персонажів вказує на їхню індивідуальність та засоби самоствердження в суспільстві. Встановлено, що сучасним німецькомовним оповіданням характерне використання таких комунікативних стратегій як кооперативні, конфліктогенні та маніпулятивні. Було також встановлено, що важливими компонентами комунікативних стратегій сучасних німецькомовних оповідань є комунікативні тактики втішання, вмовляння та залякування. На мовленнєвому рівні такі характеристики є визначальними на лексичному та синтаксичному рівні.

Ключові слова: оповідання, дискурс, комунікативні стратегії, комунікативні тактики, дискурсивна поведінка.

Постановка проблеми дослідження. У центрі сучасної антропоцентричної лінгвістики знаходиться проблема мовної особистості. Будь-яка мовна особистість виражається у мові й через мову; вона є насиченням додатковим смислом і поглибленням поняття особистості взагалі, єдністю мовної здібності й комунікативної компетенції індивіда.

Складна структура мовної особистості містить як когнітивні, так і комунікативно-прагматичні компоненти, адже мовна особистість є, з одного боку, носієм індивідуально-специфічних ознак концептуальної та мовної картин світу, а з іншого, продуцентом своєрідного стилю вербальної поведінки. Дослідження феномену мовної особистості суттєво ускладнюється значним розмаїттям останньої, що зумовлює актуальність розробок типології мовних особистостей як на основі власне мовленнєвих критеріїв, так і через кореляції з існуючими соціальними та психологічними типологіями.

Аналіз останніх досліджень та публікацій свідчить про те, що на сьогодні існують різноманітні типології комунікативних стратегій, адже вони, як і саме трактування терміна, є ще не повністю дослідженою проблемою. Ми використаємо трактування терміна «комунікативні стратегії» і їх типологію за О.О. Селівановою, де комунікативною стратегією називається «...складник евристичної інтенційної програми планування дискурсу, його проведення й керування ним із метою досягнення кооперативного результату, ефективності інформаційного обміну та комунікативного впливу. Це певна комбінаторика проміжних цілей, а безпосередньою реалізацією такої комбінаторики називають тактикою» [5, с. 268]. Залежно від мети комунікації О. Селіванова зазначає, що залежно від мети комунікації у науковій літературі сьогодні виокремлюють такі типи комунікативних стратегій: *кооперативні* – спрямовані на комунікативну співпрацю партнерів спілкування й такі, що передбачають пом'якшення мовленнєвої поведінки мовця з метою зменшення ризику виникнення конфліктних ситуацій; *конфліктогенні* – призводять до конфлікту та *маніпулятивні* – спрямовані на зміну свідомості чи поведінки партнера спілкування в цілях мовця [5, с. 208].

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. За твердженням Ю. Кара-

улова, персонажна мова відтворює мовленнєві характеристики прототипів. Прототипами дослідник вважає певні соціокультурні, національні та гендерні типи [4, с. 8]. Таким чином, аналіз стратегій і тактик в оповіданнях І. Бахманн дозволить реципієнту збагнути персонажі як мовних особистостей. Під мовною особистістю мається на увазі іманентна ознака особистості як носія мови й комуніканта, що характеризує його мовну й комунікативну компетенцію та реалізацію їх у процесах продукування, сприйняття, розуміння й інтерпретації вербальних повідомлень, текстів, а також при комунікативній взаємодії [5, с. 445].

Мета статті. Формулювання цілей статті полягає у тому, що доступ до мовної особистості здійснюється через її продукти – текст і дискурс. Тому об'єктом даної розвідки є німецькомовний дискурс з урахуванням його діалогічних стратегій та тактик в аналізі сучасних оповідань австрійської письменниці Інгеборг Бахманн як мовленнєвого жанру. Предметом дослідження виступають дискурсивні фрагменти оповідань Інгеборг Бахманн зі збірок «Das dreißigste Jahr» та «Simultan».

Виклад основного матеріалу дослідження. За твердженням Я. Бондаренко, дискурс художнього тексту містить ті зразки самооцінки, крайніми полюсами якої є самоствердження та самозасудження. Саме ці полюси регулюють вибір тих чи інших засобів вираження власних думок особистостей [3, с. 46]. У структурі оповідань стереотипність персонажного дискурсу є своєрідним орієнтиром, що вказує на психологічний тип персонажа як мовної особистості. Діалог в оповіданнях свідчить про закономірності використання особистісного стилю спілкування, комунікативні переваги та способи вирішення конфліктів. Прямий мовленнєвий контакт у текстах оповідань – це віддзеркалення індивідуальної сфери життєдіяльності індивіда: когнітивної – знання, погляди, установи та упередження, акціональної – індивідуальні способи дії, соматичної – фізичні та психічні стани індивіда, позиційної – це соціальні та ситуативні ролі і позиції [2, с. 136].

Серед мовленнєвого потоку персонажного мовлення маркованістю позначається використання персонажами у описі своїх персонажів конфліктогенних та маніпулятивних комунікативних стратегій. *Конфліктогенні стратегії* в оповіданнях І. Бахманн вимагають використання

таких тактик: *тактики нападу, тактики втішання та тактики захисту*. Прикладом тактики нападу може бути діалог Йозіпа та Марії з оповідання:

«Die Fähre»:

«Es ist spät». Seine Stimme ist voll Vorwurf.

«Du fährst nicht mehr?»

«Ich weiß nicht», erwidert er. «Wo willst du noch hin?». Er ist von fremder Unerbittlichkeit beherrscht [7, с. 12].

Поромник Йозіп, використовуючи прості непоширені речення, чітко скеровує ситуацію у свій власний бік, уступаючи першим у розмову без привітань чи ввідних питань, робить зауваження Марії, що вже пізня година і це не личить молодій дівчині в такий час самій їхати до панського будинку. Відповідаючи на запитання Марії, він також використовує просте непоширене речення. Такий синтаксис характеризується скучністю, де адресант не може знайти потрібних слів. Також цей тип висловлення відзначається м'якістю і не є потенційним провокатором.

Інший випадок: «Sie müssen mir einen Schein schreiben», sagte der Mann und sah den Doktor aus entzündeten Augen an. «Meine Augen tun mir verdammst weh. «Das werde ich nicht tun», sagte der Doktor, deutlich, jedes Wort betonend. «Warum besuchen Sie Ihre Frau nicht? – Warum besuchen Sie Ihre Frau nicht im Krankenhaus!» schrie der Doktor. ...» [7, с. 66]. Ситуація описуваного діалогу розгортається у квартирі зварника, який, знайшовши книгу з філософським змістом, забуває про все на світі, роботу, сім'ю й лише зацікавлений пошуком сенсу життя. Маючи хвору дружину, він зовсім не переймається її здоров'ям, а лише лежить у ліжку й читає. Лікар сам приходить до чоловіка, щоб запитати, у чому справа. Замість привітання чоловік наказує лікарю виписати йому листок непрацездатності, тому що в нього болять очі, а зварнику із хворими очима тяжко працювати.

Речення підсилюється використанням модального дієслова «müssen» та прислівника «verdammst», що надає репліці відтінку розмовного мовлення. Комунікативна мета чоловіка – отримати листок непрацездатності, але його маніпулятивна стратегія не мала результату, адже коротка репліка-відповідь лікаря «Das werde ich nicht tun» має відтінок упевненості, до того ж лікар сам зразу переходить у наступ, використовуючи повтор у питальних реченнях. «Warum besuchen Sie Ihre Frau nicht? – Warum besuchen Sie Ihre Frau nicht im Krankenhaus!». Використання у кінці другого питального речення знаку оклику замість знака питання має свою комунікативну мету, а саме якимось чином уплинути на чоловіка, щоб він відвідав дружину, яка ось-ось помре в лікарні.

Тактика втішання мовних особистостей в оповіданнях характеризується стриманістю та м'якістю, що на вербальному рівні виражається у виправданнях або вимушених компліментах:

«Mara schien etwas eingefahren zu sein, sie setzte schüchtern hinzu: Ich habe dich im Radio gehört, letzte Woche. In diesem Konzert. Du warst sehr gut, glaube ich. Charlotte hob abwehrend die Achseln.

Sehr gut, sagte Mara und nickte. Vielleicht kannst du wirklich etwas und vielleicht bist du ehrgeizig....

Charlotte erwiderte hilflos: Ich weiß es nicht. Auch so kann man es nennen....

Nicht böse sein! – Mara richtete sich auf, schlang die Arme plötzlich um Charlottes Hals. – Du bist wunderbar. Nur lieb mich! Lieb mich! Aber ich werde alles hassen von Eifersucht, die Musik, das Klavier, die Leute, alles. Und ich werde stolz sein zugleich auf dich. Aber lass mich bei dir bleiben. – Sie besann sich und ließ die Arme sinken. – Ja, tu wie du willst. Nur schick mich nicht fort. Ich werde alles für dich tun, dich aufwecken morgens, dir den Tee bringen, die Post, ans Telephon gehen, ich kann kochen für dich, dir alle Wege abnehmen, dir alles vom Leib halten. Damit du besser tun kannst, was du willst. Nur lieb mich. Und lieb nur mich» [7, с. 210-211].

Шарлота нічого не може вдіяти з нав'язливою поведінкою закоханої в неї невідомої дівчини. Спочатку дівчина намагається за допомогою компліментів повернути увагу Шарлоти, дати їй зрозуміти, що вона цікавиться нею вже давно: «Du warst sehr gut; vielleicht kannst du wirklich etwas und vielleicht bist du ehrgeizig...». Тут слід також зауважити, що в наведеному діалозі комплімент є засобом ввічливості, що реалізує її максимуму. На думку О. Селіванової, саме комплімент задовольняє найважливішу психологічну потребу людини – прагнення до позитивних емоцій [5, с. 216]. Молода піаністка Шарлота після певного часу, проведеного з Марою, стомлена й не хоче знаходити слів для продовження розмови. Невербальний знак плечима у відповідь та апосіопеза вказують на втому, нерозуміння ситуації, що склалася, та небажання продовжувати розмову. Це все провокує Мару, яка вдається до маніпулятивної стратегії і після задовбрювання перераховує все, що вона може зробити для Шарлоти. Дівчина намагається примусити кохати її, що на рівні синтаксису передається за допомогою киклоса, тобто рамкового повторення.

Наведемо ще один приклад: «Franz Joseph Trotta, an dir ist der Welt wirklich ein politisches Genie verlorengegangen, sagte Elisabeth streng. Vielleicht sagte Trotta. Aber es fragt mich ja niemand. Und du hast eigentlich bemerkt, daß dieser Willy immer nur herumrennt und sich wichtig macht, aber nie etwas wirklich tut, denn du tust das für ihn.

Das sagst du, erwiderte Elisabeth lachend, und du tust doch überhaupt nichts.

Ich tu nichts, aber das ist etwas anderes, ich spiele mir keine Komödie vor wie ein Deutscher, der die ganze Zeit alles in Trab hält, sich selber vor allem» [7, с. 426].

Діалог Елізабет та її друга Франца Йозефа Тротта розпочинається з компліменту, хоча Елізабет вимовляє його в даному випадку примусово, адже це єдиний спосіб закінчити дискусію щодо знайомого Вілі, який походить з Німеччини, та став для жінки-фотографа вчителем, що дав путівку у життя. Розмова Елізабет та Тротта має своє історичне та політичне підґрунтя, адже тут мова йде про взаєморозуміння австрійців та німців. Прототипом бахманівського Тротта є персонаж із роману Йозефа Рота «Крипта Капуцинів». Дослідник творчості І. Бахманн Девід Доленмаєр зіставив роман з оповіданням письменниці «Три дороги до озера» й зробив висновок, що Франц Йозеф в оповіданні є

потомком однойменного героя Рота й показує можливий розвиток подій у суспільстві через десять років [6, с. 11]. Тротта є ерудованою людиною, обізнаною з історією, щоб не вступати з ним у політичні дискусії, Елізабет намагається з посмішкою «*erwiderte Elisabeth lachend*» не допустити конфлікту. Тут знову основну роль відіграє синтаксис, а саме прості непоширені речення «*Das sagst du*», «*Und du tust doch überhaupt nichts*» вказують на небажання продовжувати розмову в такому руслі. На відміну від реплік Елізабет, репліки Тротти характеризуються використанням поширених, складних речень *Ich tu nichts, aber das ist etwas anderes, ich spiele mir keine Komödie vor wie ein Deutscher, der die ganze Zeit alles in Trab hält, sich selber vor allem*. Тож за добровільності Тротти за використання стратегії втішання все ж не має успіху, адже співрозмовник прагне довести правильність своєї точки зору.

Захисна стратегія дискурсу персонажів оповідань знаходить своє місце в мовленні особистостей, для яких також характерна м'якість, яка і провокує співрозмовника на агресію. Наприклад, ситуація Міранди з оповідання «*Ihr glücklichen Augen*»: «*Ja, du, ins Lavoir. Ich komm mir invalid vor, ich kann nicht ausgehen, ich kann niemand sehen. Du verstehst*».

Josef sagt aus dem IV. Bezirk herüber:

Eine schöne Bescherung. Aber du bist schon oft ohne Brille ausgegangen.

Ja aber. Miranda weiß nichts Überzeugendes vorzubringen. Ja aber, jetzt ist das anders, denn sonst hab ich sie wenigstens in der Tasche.

Nein, das hast du nicht. Ich bitte schon sehr!

Wir wollen doch nicht deswegen, flüstert Miranda, bitte, wie klingelst du denn?

Wie soll ich denn klingeln?

Anders. Eben anders.

Aber da keine Antwort kommt, sagt sie schnell:

Doch, Lieber, ich komme mit, ich fühle mich nur so unsicher, gestern bin ich beinahe, ja, fast, nicht ganz, ohnmächtig, wirklich, es ist scheußlich, ich habe die Reserve ja probiert. Alles «daneben», verzerrt. Du verstehst schon» [7, с. 364]. Міранда телефонує своєму коханому й знаючи, що він сердитиметься, що знову щось трапилося з її окулярами, розпочинає свою розмову з простого еліптичного речення, в якому немає ні підмета, ні присудка. Використання прислівника «*invalid*» підсилює стан її беззахисності.

Для діалогу Міранди і Йозифа характерне використання еліпса: «*Wir wollen doch nicht deswegen, flüstert Miranda, bitte, wie klingelst du denn?*», «*Alles «daneben», verzerrt*». Такий тип синтаксису вказує читачу, що Міранда не може знайти потрібних слів для переконання, щоб коханий прийшов до неї на допомогу. Стан беззахисності підсилюється використанням прислівників «*unsicher, ohnmächtig, scheußlich*». Але всі намагання не приносять очікуваного результату. Тут можна стверджувати, що Міранда зазнала комунікативної девіації, тобто зазнала невдачі, причиною якої є недостатня комунікативна компетенція адресанта [2, с. 137]. Дискурсу Йозифа притаманні прості непоширені, інколи еліптичні речення: «*Eine schöne Bescherung, Wie soll ich denn klingeln?*». Це свідчить про небажання адресата підтримувати розмову та вказує на не-

хтуванням максимую ввічливості, що в даному випадку характеризується тактовністю, тобто мінімізацією примусу.

Маніпулятивні стратегії реалізують у собі спрямованість на зміну поведінки партнера спілкування в цілях мовця [5, с. 209]. Персонажі І. Бахманн використовують таку стратегію, щоб вплинути на співрозмовника та отримати бажаний результат. Комунікативна мета маніпулятивної стратегії вимагає використання тактики умовляння та залякування. В оповіданні «*Der Schweißer*» знаходимо два випадки використання персонажами тактики умовляння: «*Der Mann ließ es liegen, ohne daraufzuschauen, und sagte dann rasch: «Ich war zwei Tage nicht arbeiten. Sie müssen mir einen Schein schreiben».* «*Ausnahmsweise*», sagte der Doktor, «*weil die Frau Sie braucht. Ausnahmsweise kann ich das machen. Ich kann das sonst nicht. Es ist strafbar*» ... *Der Doktor schrieb nicht gleich, sondern fragte «was ist denn los? Mit Ihnen ist doch etwas los».* «*Nichts*», sagte der Mann «*das heißt, ich möchte Sie etwas fragen*» «*Ja?*» fragte der Doktor» [7, с. 62].

Та «*Herr Doktor*» sagte die Frau, «*es ist alles umsonst, ich weiß es. Er kümmert sich um nichts mehr. Er schaut die Kinder nicht mehr an. Ich könnte krepieren. Von ihm aus ja, krepieren könnte ich*». «*Ich werde ihm eine Stelle verschaffen. Heutzutage ist nichts leichter als das. Haufenweise gibt es Stellen für einen gelernten Arbeiter*». «*Nein*»; sagte die Frau und weinte, «*es ist alles umsonst. Jetzt ist das Unglück da. Keiner gibt einen roten Heller für uns*». «*Sie sind eine dumme Frau, Frau Rosi*», sagte der Doktor, «*denn Ihr Mann ist doch ein braver Mensch, ein fleißiger, braver Mensch*» «*Aber er liest. Tut nichts als lesen. Reden Sie mit ihm. Auf mich hört er ja nicht*» [7, с. 65].

Спільним елементом у цих двох випадках є використання модальних дієслів, у першому випадку «*Sie müssen mir einen Schein schreiben*», а в другому прикладі використання форми умовного способу в складі повтору «*Ich könnte krepieren; krepieren könnte ich*» виконує стилістичну роль підсилення. Дружина не впевнена у своєму чоловіку, якому все стало байдуже, і вона вважає, що навіть її смерть нічого не зможе змінити.

На відміну від цього прикладу перший випадок свідчить про продумане використання модального дієслова «*müssen*», що ставить лікаря в безвихідне становище. Його відповідь із використанням анафори «*ausnahmsweise*» вказує на те, що не досить часто лікар виписував листок непрацездатності здоровій людині. Синтаксис дискурсу лікаря характеризується також використанням іншого типу повтору, а саме епіфори «*etwas los*», яка також стилістично підсилює комунікативну мету мовця дізнатися, що стало причиною зміни ставлення чоловіка, професійного зварника, до життя та до своєї родини й роботи.

У другому прикладі, так само як і в першому, мета вмовити співрозмовника виконати задумане реалізується за використання наказового способу. Дружина просить лікаря поговорити з чоловіком «*Reden Sie mit ihm*», лікар знову піддається на вмовляння і за допомогою епітетів «*einen dumme Frau*» та «*ein braver Mensch, ein fleißiger, braver Mensch*» звинувачує дружину зварювальника в тому, що вона втратила віру у свого чоловіка.

Таким чином, можна дійти висновку, що використання тактики вмовляння, яка характеризується впливом на емоційний стан адресата, має свій успіх за умови використання наказового способу, модальних дієслів та умовного способу.

На відміну від тактики вмовляння тактика залякування порушує максимуму ввічливості, що, за твердженням О. Селіванової, включає в себе такі ознаки: тактовність, великодушність, схвалення іншого, згоду й усунення розбіжності в поглядах, симпатію та співчуття, дружелюбність, запобігливість як прагнення мінімізувати дискомфорт, усунути незадоволення інших тощо [5, с. 215]. Розглянемо приклад: «*Als Kind habe ich versucht, mich zu rächen*», sagte ich, und mein Atem feuchtete ihre Wangen.

«*Zu rächen...?*» fragte sie.

«*Ich habe einer Katze mit einem großen, scharfen Messer die Beine abgeschnitten, einer ganz kleinen, blutjungen Katze. Dann trug ich sie ins Wasser. Ich hörte sie schreien, noch als sie im Wasser trieb. Es war, als schrie das Wasser. Ja, das Wasser schrie noch lang, es schrie, bis es Abend wurde, und ich lag am Ufer und zählte die Schreie*».

Anna wurde so blaß, daß ihr Gesicht kleiner zu werden schien; nur ihre Lippen traten, zusehends, röter und voller hervor. Sie ließ sich ohne Widerstand küssen» [7, с. 81].

Тож з наведеного вище видно, що герої оповідання «Der Hinkende», ім'я якого автор в оповіданні не називає, застосовує тактику залякування, комунікативною метою якої є змусити дівчину поцілувати його. Кульгавий чоловік по-

чуває себе занадто ображеним на життя, в якому він народився з вадами здоров'я. Щоб примусити дівчину звернути на нього увагу, кульгавий використовує у своєму мовленні прості епітети та порівняння: «*mit einem großen, scharfen Messer*» та «*einer ganz kleinen, blutjungen Katze*». Якщо вже чоловіку не було шкода малого кошеняти, то Анна розуміє, що з нею він також може зробити все, що забажає. На жорстокість кульгавого вказує також порівняння, яке він використовує для опису крику кошеняти «*als schrie das Wasser*» і те, що кошеня тонуло, а він лежав на березі й рахував його крики. Але така тактика мала успіх, використання Анною апосіопези «*Zu rächen...?*» вказує реципієнту та те, що дівчина не знає, що їй відповісти. Вона не може знайти потрібних слів, щоб висловити свою думку та втекти від чоловіка.

Висновки і пропозиції. Тож із указаного вище можна зробити висновок, що аналіз стратегій і тактик мовлення персонажів вказує на їхню індивідуальність та засоби самоствердження в суспільстві. Домінантними в дискурсі персонажів є маніпулятивні та конфліктогенні стратегії, що свідчить про подекуди агресивний характер протагоністів, а використання кооперативної стратегії – про м'якість та нерішучість. Як і сама авторка, її персонажі постійно перебувають у пошуку та прагнуть самоствердження.

Перспективним вбачається подальше дослідження ідіостилю сучасних австрійських та німецьких письменниць з урахуванням гендерного аспекту.

Список літератури:

1. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики: [навч. посібник] / Флорій Сергійович Бацевич. – К.: Академія, 2004. – 342 с.
2. Бацевич Ф. С. Вступ до лінгвістичної генології: [навч. посібник] / Флорій Сергійович Бацевич. – К.: Академія, 2006. – 247 с.
3. Бондаренко Я. О. Дискурс акцентуєваних мовних особистостей: комунікативно-когнітивний аспект (на матеріалі персонажного мовлення в сучасній американській прозі): дис. ... канд. філол. наук: 10.02.04 / Яна Олексіївна Бондаренко. – К., 2002. – 237 с.
4. Караулов Ю. Н. Русская языковая личность и задачи ее изучения: [предисловие] / Юрий Николаевич Караулов, Елена Васильевна Красильникова // Язык и личность. – М.: Наука. – 1989. – С. 3-10.
5. Селіванова О. О. Основи теорії мовної комунікації: [підручник] / Олена Олександрівна Селіванова. – Черкаси: Видавництво Чабаненко Ю. А., 2011. – 350 с.
6. Соколова Е. В. Творчество Ингеборг Бахман. Понятия «язык» и «молчание»: дисс. ... канд. филол. наук: 10.01.03 / Соколова Елизавета Всеволодовна. – М., 2001. – 153 с.
7. Bachmann I. Sämtliche Erzählungen / Ingeborg Bachmann. – München, Zürich: Piper Verlag, 2005. – 498 S.

Марченко Н.Н.

Переяслав-Хмельницкий государственный педагогический университет
имени Григория Сковороды

ДИСКУРСИВНЫЕ ОСОБЕННОСТИ СОВРЕМЕННЫХ НЕМЕЦКОЯЗЫЧНЫХ РАССКАЗОВ (НА ПРИМЕРЕ РАССКАЗОВ ИНГЕБОРГ БАХМАНН)

Аннотация

Статья рассматривает особенности современного немецкоязычного дискурса на примере рассказов известной австрийской писательницы Ингеборг Бахманн. Анализ стратегий и тактик персонажей показал их индивидуальность и способы самоутверждения в обществе. Было доказано, что современным немецкоязычным рассказам свойственно употребление таких коммуникативных стратегий как кооперативные, конфликтогенные и манипулятивные. Было также установлено, что важным компонентом коммуникативных стратегий современных немецкоязычных рассказов являются коммуникативные тактики утешения, уговора и запугивания. На языковом уровне такие характеристики показательны на лексическом и синтаксическом уровнях.

Ключевые слова: рассказ, дискурс, коммуникативные стратегии, коммуникативные тактики, дискурсивное поведение.

Marchenko N.N.

Pereiaslav-Khmelnytskyi State Pedagogical Grigorii Skovoroda University

MODERN GERMAN STORIES DISCOURSE PECULIARITIES (ON THE EXAMPLE OF INGEBORG BACHMANN'S STORIES)

Summary

The article reveals modern German discourse peculiarities on the example of the stories of the famous Austrian writer Ingeborg Bachmann. Characters' strategies and tactics analyses shows their peculiarities and means of selfidentification in society. It was established, that discourse of modern German stories is characterized by the usage of cooperative, conflict and manipulative communicative strategies. It was also established, that the communicative tactics in modern German stories are the main component of the communicative strategies. These are comfort, persuasion and intimidation communicative tactics. On the language level they can be notices on the lexical and syntactical level.

Keywords: stories, discourse, communicative strategies, communicative tactics, discourse behavior.